

Roman E. Rogowski

Niedziela Wniebowstąpienia Pańskiego, Misterium wniebowstąpienia

Wrocławski Przegląd Teologiczny 14/2, 374-375

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wym i wewnętrznym. Żydzi w dniu Pięćdziesiątnicy obchodzili święto nadania Prawa; my w tym samym dniu świętujemy przyście Ducha Świętego! W Starym Testamencie Prawo wypisane na kamiennych tablicach ukazuje jedynie grzech; w Nowym Testamencie Prawo wypisane w sercach pozwala nie tylko dostrzegać dobro, ale również je czynić.

Zastanówmy się, kim jest dla nas Duch Święty? Jest sercem nowym, sercem cielesnym danym ludziom odkupionym przez Chrystusa, aby byli zdolni otworzyć się na Bożą miłość, potrafili miłować Boga i kochać braci. Jest rzeczywistością dla nas największym darem, darem zawierającym w sobie wszelką radość i jedność.

ks. Andrzej Małachowski

NIEDZIELA WNIĘBOWSTĄPIENIA PAŃSKIEGO – 20 V 2007 (C)

Misterium wniebowstąpienia

„Cóż bowiem w cielesności ludzkiej wznioślejszego nad Cieleśność Chrystusa, która ponad anioły została wyniesiona?” – te słowa z Homilii XXXIX Grzegorza Wielkiego, świętego papieża i teologa, mogą być wprowadzeniem w misterium Wniebowstąpienia Pańskiego, bo oto Syn Boży w swojej ludzkiej cielesności wstępuje w bramy niebios! Przyjrzyjmy się temu misterium:

– Z punktu widzenia Boskiego, niejako „od strony Boga” Wniebowstąpienie nastąpiło w momencie zmartwychwstania Chrystusa: Pascha jest przejściem ze śmierci do życia, z doczesności do wieczności. Z naszego punktu widzenia odległość czasowa między Zmartwychwstaniem a Wniebowstąpieniem była potrzebna, by Zmartwychwstały objawił siebie i objawił inne tajemnice;

– Misterium Wniebowstąpienia zawiera w sobie dwie paschalne sytuacje: ROZSTANIE – „Rozstał się z nimi” (Łk 24,51) – jest to koniec ziemskich spotkań z Jezusem, najpierw historycznych, potem paschalnych – aż do Paruzji. WSTĘPOWANIE – „Wstępuję do Ojca mego” ... (J 20,17); „Został uniesiony do nieba” (Łk 24,5);

– To misterium zawiera w sobie realizacja zamiarów Boga:

– „Pan Jezus zasiadł po prawicy Boga” (Mk 16,19) – zmartwychwstały Jezus ma władzę równą Ojcu, jest Panem i Sędzią;

– „Jest ponad wszystkim, Bóg błogosławiony na wieki” (Hbr 9,5) – jest Kyriosiem całego stworzenia, Chrystusem Kosmicznym;

– „Aby teraz wstawiać się za nami przed obliczem Boga” (Hbr 9,24) – jako Pośrednik wstawia się za człowiekiem! za ludźmi, jest Orędownikiem (Parakletos -1 J 2,1);

– Wniebowstąpienie zawiera w sobie zapowiedź powrotu: „Ten Jezus przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1,11).

– Chrześcijanin jest świadkiem tego Misterium: „Wy jesteście świadkami tego (*martyres*)” (Łk 24,48).

– Uczeń Chrystusa żyje świadomością wiary, że jego „ojczyzna jest w niebie” (Flp 3,20), jest z Chrystusem i w Chrystusie, dla tego oczekuje Jego powrotu – i oczekuje „z wielką radością (*meta charas megales*)” (Łk 24,52), ale oczekuje także i przede wszystkim „z Maryją, Matką Jezusa (*syn Mariam, Metri Iesou*)” (Dz 1,14).

– Żeby to wszystko było realne i możliwe, następuje Zesłanie Ducha Świętego, dzięki któremu wszyscy chrześcijanie są „uzbrojeni mocą z wysoka” (Łk 24,49).

ks. Roman E. Rogowski

NIEDZIELA ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO – 27 V 2007 (C)

Misterium Ducha w świecie

Gdzieś w IV wieku Bazyli Wielki, święty ojciec Kościoła, w swoim dziele *O Duchu Świętym* pisał: „Duch Święty często nazywany jest krainą istot uświęconych i za Jego pośrednictwem następuje powrót do raju”. Te zdania są jakby komentarzem objawionej prawdy, że „w Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (Dz 17,28).

– Przypomnijmy kim On jest? Jest Bogiem i trzecią Osobą Boską, pochodzącą od Ojca i Syna – lub jak chcą nasi bracia prawosławni – od Ojca przez Syna. Wszystkie Osoby w Trójcy są sobie równe pod względem natury i działania, ze względu jednak na naszą wiarę i ludzki sposób wyrażania tej wiary stosując zasadę przypisania, można powiedzieć, że Ojciec świat stworzył, Syn odkupił, a Duch Święty go uświęca i kontynuuje dzieło zbawienia.

– Jak Duch Święty został zesłany i jak działa – to treść misterium Zesłania Ducha Świętego. To Zesłanie miało swoje etapy, na których Duch Święty zstępował jako Posłany:

- Weielenie: „Duch Święty zstąpi na Ciebie” ... (Łk 1,35);
- Nawiedzenie: „Duch Święty nappełnił Elżbietę” (Łk 1,41);
- Udzielenie władzy odpuszczania grzechów: „Weźmijcie Ducha Świętego” ... (J 20, 22-23);
- Chrzest Chrystusa: „Duch Święty zstąpił na Niego” (Łk 3,22),
- Według niektórych ojców Kościoła: Jezus „skłoniwszy głowę oddał Ducha (*paredoken pneuma*)” (J 19,30).

– Bóg działa w czasie i taki czas zbawczego działania Boga nazywamy *kairosem*. Takim *kairosem* jest Pięćdziesiątnica (50 dni po święcie Paschy), w czasie